

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
DIN BUCUREȘTI

APARE DE DOUA ORI PE LUNĂ

Redacția și Administrația:
ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

ABONAMENTUL

pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei pe an

SUMARUL

1. Schimbarea de Guvern . . . Senex
2. Chipuri de preoți Fr. Niculae-Boteanu
3. Comentariu practic Pr. Marin C. Ionescu
4. Este Iisus Pr. Manea Popescu
5. Plan de predică Pr. Marin C. Ionescu
6. Dece și cum vom învia . . . Pr. St. Iliescu
7. Cronica Internă **
8. Mișcarea în Cler
9. Parohii vacante, etc. **

SCHIMBAREA DE GUVERN

„Schimbarea domnilor, bucuria nebunilor“ caracterizează lapidar filosofia populară schimbările politice. Prin urmare nu vă așteptați să găsiți sub condeiul nostru tresăltările de bucurie c'a venit un guvern nou. Dar nici să nu vă așteptați să găsiți șivoae de lacrimi și regrete pentru guvernul care s'a dus. Biserica e permanentă și pe d'asupra frământărilor politice. Și ca mamă iubitoare a copiilor săi și ca educatoare a nației se bucură cu cei ce se bucură și se întristează cu cei ce plâng. Biserica nu-și

poate lega soarta de existența trecătoare a guvernelor și a partidelor politice, dar e datoare să dea mână de ajutor tuturor celor care-și pun sufletul pentru „neam și pentru lege“, bineînțeles ținându-se d'asupra contingențelor trecătoare ale luptelor dintre partidele politice.

Biserica Ortodoxă n'are în tradițiunea ei năzuința unei stăpâniri temporale și știe că „toate stăpâniile dela Dumnezeu sunt puse“. Cele bune ca mângâere dela Dumnezeu, cele rele ca pedeapsă, tot dela Dumnezeu, pentru nelegiuirile noastre.

Cine nu înțelege aceste adevăruri nu e ortodox și cine leagă Biserica lui Christos de interesele trecătoare ale unui partid e un fratricid. Toți suntem fiii lui Dumnezeu și El este Părintele tuturor. Ca fii ai aceluiași Părinte noi suntem datori cu dragoste unul către altul. „Să ne iubim unul pre altul, ca într'un gând să mărturisim pre Tatăl, pre Fiul și pre Sfântul Duh“. Iar pentru realizarea noastră trecătoare El ne-a dăruit o Patrie și un Neam, pe care să le iubim și să le slujim.

De aceia nu ne vom tulbura c'a plecat un guvern și nu ne vom eși din minți c'a venit alt guvern.

Suum quique tribuere!

SENEX

CHIPURI DE PREOȚI

18.

Popa Andrei din Uideștii Bucovinei

care n'a jurat supunere împăratului nemțesc — 4 Octomvrie 1777 —

După ce Austriecii au smuls pe nedrept Bucovina de la Moldova, au cerut jurământ de supunere de la toți locuitorii țării ca să se știe că ei sânt supuși pentru totdeauna împăratului de la Viena. Jurământul acesta a fost hotărât să se facă la Cernăuți în ziua de 12 Octomvrie 1777, când țaranii isprăviseră strânsura de pe câmp iar vremea nu era împotrivă. Măsuri întinse și pregătiri amănunțite s'au luat din timp. Armată numeroasă prin sate și mai ales la Cernăuți pentru liniște. Grămezi de nutreț pentru vite; buți de vin și bucătării cu boi fripți pentru îndestularea poporului. Servicii de masă și băuturi alese pentru praznicul boierilor. Umbre și bănci pentru priveliștea alaiului. Muzici, surle, lăutari, meterhanele și comedii pentru desfătarea mulțimii.

Iar pentru că nu tot poporul Bucovinei putea să încapă la Cernăuți pentru jurământ, s'a hotărât așa. Boierii mari și mici, preoțimea înaltă și trimișii orașelor și satelor vor jura la Cernăuți în ziua de 12 Octomvrie. Poporul din sate și din târguri va jura mai din vreme, în localitatea lor, fiind față ofițeri împărătești; tot așa vor face călugării și călugărițele în mănăstiri. De aceea fură trimiși în țară 17 ofițeri. Fiecare din ei avea de luat jurământul de la opt sau 10 sate și era însoțit de ostași călări și de un boier mazil, știutor de nemțește și de moldovenește. Ofițerul mai ducea cu sine o scrisoare a episcopului Dositei către protopopi și preoți ca să îndemne poporul la supunere către împărat.

Când ofițerul ajungea într'un sat, preotul trăgea clopotul și lumea se aduna în biserică. Apoi mazilul citea răspicat jurământul, iar sătenii, ținând trei degete de la mâna dreaptă în sus, r. petau cuvânt de cuvânt. La sfârșit, preotul, vornicul (= primarul) și toți sătenii iscăleau jurământul sau trăgeau cu degetul peste o cruce făcută de mazil, care le scria numele întreg. Apoi o delegație alcătuită din vornic și din doi săteni aveau să întărească încă odată acest jurământ la Cernăuți, în ziua de 12 Octomvrie.

În toată Bucovina jurământul de supunere către împărat s'a făcut în liniște. Un singur preot, împreună cu poporul lui, s'a răzvrătit și a stricat armonia deplină a serbării nedrepte. Pe malul drept al Sucevei, aproape de hotarul silnic al Bucovinei, se află Uideștii, sat vechiu, pomenit din bătrâni în hrisoave și locuit de moldoveni curați. În vremea smulgerii Bucovinei era păstor sufletesc aci popa Andrei. Acest preot știa din cronici și din povești că Bucovina este pământ curat moldovenesc, apărat cu vitejie dreaptă de Ștefan Voivod cel sfânt și drept, care sălășluisese în Suceava cea vecină cu satul lui și care dormea turburat în mănăstirea Putna, gospodărită atunci de fostul mitropolit Iacov, plecat din scaunul lui pentru apărarea dreptăților poporului. Știind el, popa Andrei, cuvântul din urmă al lui Ștefan Vodă că urmașii lui mai bine să moară cu toții de cât să-și piardă țara, hotărātu-s'a el să nu facă jurământ de supunere către împăratul nemțesc.

Pentru aceea, când ofițerul împărătesc, în ziua de 4 Octomvrie 1777, a sosit în Uidești ca să iea jurământul sătenilor, popa Andrei nu s'a supus poruncii împărătești și n'a dat ascultare sfătuirii episcopului. Au tras clopotele, s'a adunat poporul în curtea bisericii, a venit și popa Andrei. Dar când i s'a poruncit să intre în biserică, n'a vroit să intre. Un soldat-husar l-a luat cu sila, pe sus, și l-a dus înăuntru. Sătenii turburați au intrat cu năvala în sfânta biserică să vadă ce să face cu preotul lor. El sta în fața Ușilor Împărătești, cu mâinile cruce pe piept, ca un mucenic de altădată ce-și așteaptă chinul. Mazilul — talmaciu începu să citească jurământul. Sătenii ascultau duși pe gânduri, iar popa Andrei, adânc întristat, pleca mereu capul, mai jos, tot mai jos, ca și cum o stâncă grea îl apăsa. Nici mâini ridicate în sus, nici repetarea cuvintelor jurământului. Tăcere ca de moarte.

— Părinte Andrei, jură și iscălește jurământul către împărat.

Preotul intră în altar, se închină smerit în fața Sfintei Mese, ridică Sfânta Evanghelie,

o arată ofițerului împărătesc și zice cu glas puternic.

— Nu cunosc alt jurământ de cât pe cel cuprins în Sfânta Evanghelie. Pe ea am jurat când m'am făcut preot, pentru întâia oară și pentru cea din urmă oară. Cine a jurat ascultare împăratului ceresc, nu mai poate juraș supunere vreunui împărat pământesc. Facă-se voia Domnului.

Așa-i, întăriră sătenii și se grămădiră să iasă din biserică. Husarii îi împiedică, iar ofițerul prin talmaciu îi îngrozi să jure singuri că altcum vor păți greu, cum are să pătmească răzvrătitul lor preot. Jură poporul, dar de silă, cu mare necuviință și cu adâncă turburare. Preotul Andrei nu jură, ba se îndârji mai rău și răspunse oșterit ofițerului că nu poate suferi cuvântul „supus“ din jurământ și că sătenii lui nu se vor ținea de crucea peste care cu sila au tras cu degetul.

Și așa fu. Când popa Andrei era să fie trimis cu putere la Suceava, să-și dea seamă de răzvrătire, Uideștenii lui, înarmați cu topoare, cu furci și cu coase îl apărară ca pe un voivod iubit al lor. Răzvrătirea lui popa Andrei cu sătenii săi n'a aflat răsunset în Bucovina. De aceea, simțindu-se ei fără sprijin înaintea numeroaselor catane nemțești, au trecut cordonul în Moldova, părăsindu-și satul lor cu vechi gospodării, dar mântuindu-și sufletul de un jurământ nedrept.

Veselitu-s'au la Cernăuți cu mese, cu cântece și cu jocuri Bucovinenii jurați; dar veselie nu era deplină. Căci, la hotar, Uideștenii stau cu ochii țintă și cu topoarele în mână,

iar la mânăstirea Putna, în noaptea de 12 Octomvrie din anul 1777, se arătau semne. Ci-că „la miezul nopții, Buga, clopotul cel mare, a început să sune de sine, întâiu încet, apoi tot mai tare și mai tare. Călugării treziți din somn se uitară în ograda mânăstirii. În fioroasa tăcere, în sunetul clopotului ce creștea treptat, biserica se luminează de sine înăuntru de o lumină stranie și ne mai văzută. Călugării coborără într'un șir treptele chiliilor, unul deschise ușa bisericii. În acea clipă clopotul tăcu și în biserică era întuneric des. Candelele pe mormântul lui Vodă se stinseră, de și avusese untdelemn îndestul.

A doua zi Voivodul Moldovei era atât de mohorit și de stâns, încât, pentru păstrarea memoriei lui, un călugăr, ce nu știa zugrăvi, a făcut copia ce există astăzi.

Aprinde-se-vor candelile pe mormânt? Lumina-se-va vechiul portret?*

* * *

Aprinsu-s'au candelile pe mormântul lui Vodă Ștefan. Oasele lui zac liniștite în pământ liber, întins cât cuprinde ochiul românesc. Prin jertfa câte unuia ca popa Andrei din Uidești a mai luminat candela patriotismului românesc, până când vâlvătaia lubirii de neam a ars hotare nefirești și alcătuirii omenești nedrepte.

Preotul NICULAE
de la biserica Boteanu.

N.B. 'ar cine dorește să cunoască mai pe larg cum s'a depus jurământul Bucovinei să citească broșura No. 26 din biblioteca Steaua, scrisă de colegul meu Ion Grămadă din Zahareștii Bucovinei, morți vitejește în luptele de la Cireșoia.

COMENTARIU PRACTIC

„Auzit-ați că s'a zis: iubiți pe aproapele vostru și urâți pe vrăjmașul vostru. Iar eu vă zic: iubiți pe vrăjmașii voștri!“.

Legea veche îngăduia și chiar poruncia lupta împotriva vrăjmașilor, adică împotriva popoarelor idolatre. În scurgerea vremurilor lupta aceasta înaltă îndreptată împotriva idolilor și a închinătorilor lor degenerase în lupte și vrăjmașii particulare și mărunte. Combaterea popoarelor idolatre a degenerat deci în ură nestăpânită!

Legea evanghelică nu oprește prin porunca iubirii vrăjmașilor înarmarea popoa-

relor creștine pentru războaie juste și necesare, ci interzice în chip hotărât ura personală: ea ne ordonă să iubim pe toți oamenii și chiar și pe vrăjmași.

I. Un creștin nu trebuie să fie *dușman personal al nimănui*.

Vrăjmășia personală se ațăță în inimă și se revarsă în cuvinte și în fapte.

Vrăjmășia personală se manifestă în inimi prin: antipatie, aversiune și dispreț față de semen; bucurie de răul, de năpasta și de umilirea semenului; prin părerea de rău de

isbânda, de bucuria și de succesul semenului. Dacă prindem de veste că asemenea simțiri mijesc în sufletele noastre, să ne luptăm din răputeri a le stinge și a le smulge.

Vrăjmășia personală de fapte merge până la prigonirea, ocărârea și nimicirea semenului.

Vrăjmășia personală de vorbe se arată prin contrazicere, prin bruscare, prin ofensare, prin criticare, prin blamare, prin cenzurare și prin reaua interpretare a vorbelor și faptelor celui vrăjmășuit.

Relevarea greșalelor, exagerarea lor și dezonoarea publică sânt manifestările cele mai vijelioase ale vrăjmășiei personale de cuvinte.

II. *Un creștin nu trebuie să trateze pe nimeni ca vrăjmaș!*

„Faceți bine celor cari vă urăsc și rugați-vă pentru cei cari vă prigonesc și vă ocărăsc pre voi“.

Mântuitorul vrea să ne spună aci că dacă ai un vrăjmaș pe care nu-l poți câștiga, care într'una îți arată ură, care te prigonește, care te calomniază, sălbăticia și nedreptatea lui nu trebuie să-ți altereze sau să-ți zăticnească dragostea ta.

Dimpotrivă trei feluri de datorii și se impun față de el. întâi de toate nu trebuie să nutrești în inima ta decât iubirea față de el, regretul pentru nenorocirea lui, bucuria pentru fericirea și binele lui. In al doilea rând, trebuie să-i faci bine oridecâte ori ocazia și se prezintă, să-l aperi, să-l previi și să nu ai față de el decât manieri frumoase.

In al treilea rând, ori de câte ori îi vorbești, vorbește-i cu dulceață și în termeni gingași și îndatoritori. In rugăciunile tale nu uita să te rogi numai pentru întoarcerea și îmblânzirea lui față de tine, ci și pentru sănătatea, prosperitatea și pentru progresarea lui în tot ceea ce-l poate fi util.

Câte vrăjmășii s'ar stinge și s'ar potoli dacă s'ar respecta asemenea norme fericite!

III. *Care este modelul la care trebuie să nizească creștinul râvnitor de perfecțiune în această direcțiune?*

Sfânta Evanghelie ne indică un model divin, pe care trebuie să-l urmăm și să-l imităm: „Pentruca voi să fiți adevărați fii ai Tatălui Ceresc, Care răsare soarele Său și peste cei buni și peste cei răi și Care plouă și peste cei drepti și peste cei nedrepti“. Țintind și ajungând creștinul la acest

ideal, va trece cu mult deasupra modelului uman, care nu poate să aibă niciun preț. „Căci dacă nu iubiți decât pe cei cari vă iubesc, ce dar este vouă? oare vameșii nu fac la fel? Și dacă nu îmbrățișați cu dragoste decât pe frații voștri, ce lucru extraordinar faceți? Păgânii nu fac la fel?“

Ce alte modele omenești găsim în afară de păgâni și vameși?!

Să alăturăm viața noastră de viața păgânilor și a vameșilor și nu știm dacă vom găsi ceva în plus sau bun! Și noi iubim la fel ca și ei pe cei cari ne iubesc pre noi. Și noi facem bine celor cari ne-au făcut sau ne fac bine sau celor cari nădăjduim că au să ne facă bine.

Procedând astfel, oare nu facem totul pentru noi înși-ne și pentru lume și nimic pentru Dumnezeu?!

De ce oare căutăm noi recompensa imediată a oamenilor și nu adăstăm răsplata lui Dumnezeu pentru faptele noastre bune?!

Luați bine seama: Dacă noi sântem și rămânem nesimțitori față de răsplata veșnică pe care Mântuitorul ne-a făgăduit-o, nu vom putea evita prin nimic pedepsele veșnice de care El ne-a prevenit și ne-a cruțat.

IV. Modelul ideal și suprem către care ne îmbie Mântuitorul este cel indicat prin următoarele cuvinte: „Fiți desăvârșiți precum și Tatăl vostru cel din Ceruri desăvârșit este“. Să gândim, să vorbim și să lucrăm cum a gândit, cum a grăit și cum a lucrat Insuși Domnul Nostru Iisus Hristos.

Conformându-ne gândirea, vorbirea și lucrarea cu voia Lui cea sfântă, vom deveni întru totul asemănători Lui.

Să vă fie oare cu puțință aceasta? Prin puterile noastre omenești sigur că nu. Prin puterile lui Dumnezeu, da.

„O Dumnezeu meu, totul îmi este cu puțință prin harul tău! Impărtășește-mi-l și-ți voiu rămâne credincios. Ajută-mi ca perfecțiunea Ta să-mi fie regula și dreptarul desăvârșirei mele. Nu numai că voiu îndurâ fără cârtire și fără răsbunare tot răul ce mi se va face, dar voiu păstra liniștea sufletului meu și voiu câștiga și sufletele altora prin răbdarea mea, prin iertarea mea, și prin facerea mea de bine.

Fă-mă copil blajin și ascultător pentru ca Tu să poți să-mi fi Tatăl meu! Amin!

ESTE IISUS...

Cuvinte asupra evangheliei ce se cetește în Duminica dela 2 Decembrie a. c.

Luca XVIII 35—43.

„Iar când s'a apropiat Iisus de Ierihon un orb stătea la marginea drumului și cerșea. Și auzind el mulțimea în mers, a intrabat ce e aceasta. Și i-au spus: Trece Iisus din Nazaret. Atunci el a început să strige și să zică: Iisus, fiule al lui David, fie-ți milă de mine! Dar ceice mergeau înainte îl certau ca să tacă, el însă cu atât mai vârtos striga: Fiule al lui David, fie-ți milă de mine! Ci Iisus s'a oprit și a poruncit să-l aducă la El și când a fost aproape l-a întreat: Ce vrei să-ți fac? Iar el a spus: Doamne, să-mi capăt vederile! Atunci Iisus i-a zis: Deschide ochii. Credința te-a mântuit. Și în aceeași clipă deschise ochii și mergea după Iisus, mărink pe Dumnezeu. Iar poporul tot, care văzuse, dădea laudă lui Dumnezeu“. (Luca XVIII 35—43).

—o—

1. Iisus trece pe lângă noi și nu-l vedem.

Ce mișcătoare e povestea orbului-cerșetor de pe calea Ierihonului! Ea ne reamintește povestea feciorului de împărat care ajunsese sluga unui spân, om de rând și plin de viclenie. Spânul îi luase hainele sclăpitoare ca și scrisorile, prin care feciorul de împărat putea dovedi cine e și al cui e și îl îmbrăcase într'ale lui, iar adevăratul fecior de împărat era sluga spânului. Un lucru însă nu putuse spânul să-i răpească: inima nobilă și gata oricând de fapte eroice și sufletul plin de bunătate și înțelepciune. Feciorul de împărat slugă la un spân viclean! Intâiu te cuprinde mila, apoi te revolți și în urmă începi a întrebă cum de a fost aceasta cu puțință. Să nu vă mirați, iubiți ascultători, căci povestea este și mai adevărată și încă și mai dureroasă dacă în locul feciorului de împărat punem pe om—pe oricare om—, iar în locul spânului pe satana. Da, fiecare om, dintru început, a fost un fiu al lui Dumnezeu, deci un fiu nu al vreunui împărat pământesc, ci al Împăratului ceresc. Până la un timp însă; căci satana a izbutit să-l facă slugă sieși: dezbrăcându-l de toate podoabele cerești și rupându-i orice legătură cu Dumnezeu-Tatăl. Ceeace n'a izbutit să facă satana, măcar în parte, e că în inima omului a rămas nestins dorul de Cel de sus și sufletul lui a oglindit totdeauna un chip împărătesc.

Așa ni este înfățișat orbul, care stătea la marginea drumului și cerșea. Desbrăcat cu totul de orice semn al obârșiei lui cerești,—el aștepta să treacă cineva pe drum pentru a-și putea domoli foamea trupească. Unde este marea de altădată în care fusese așezat omul de Dumnezeu? Unde

e puterea pe care i-o dăduse ca să stăpânească pământul și tot ce e pe el? Căci pentru a fi stăpân a creiat Dumnezeu pe om, nu pentru a cerși. Se poate o mai mare nepotrivire ca aceea de a fi fiu al lui Dumnezeu și totuși de a trăi în obida cerșirii unei bucăți de pâine? De câte ori văd câte un cerșetor la vreun colț de stradă, mă gândesc la orbul-cerșetor dela marginea drumului ce ducea spre Ierihon, și-mi zic: nu așa l-a voit Dumnezeu pe om. Iar dacă păcatul te-a silit să renunți la drepturile tale de stăpân și fiu împărătesc și să trăești ca o slugă sau cerșetor, nu uită nici o clipă că poți să nu renunți la credința în Dumnezeu și restabilirii ordinii dintru început. Dacă a trebuit să renunți la semnele exterioare după care erai recunoscut de oricine ca fiu al cerului—cum s'a întâmplat cu creștinii primelor secole cari nu aveau voie să se adune la un loc sub văzul tuturor și să-și mărturisească credința în Iisus—, poți să nu renunți la semnele interioare ale obârșiei tale, care sunt iubirea, credința, nădejdea și înțelepciunea adevărată a vieții.

Avem temei să credem că orbul-cerșetor de pe drumul Ierihonului păstra cu sfințenie semnele interioare ale legăturii cu Dumnezeu. Sfânta evangheliie ne spune că „auzind mulțimea în mers, a întreat, ce e aceasta?“. Dece a întreat? Din simplă curiozitate? Nu i-ar fi ajutat la nimic. De frica vreunui pericol? Ar fi fugit fără să mai întrebe. Pentru a face o introducere în meseria lui de cerșetor? Nici pentru aceasta, căci după întrebare n'a mai cerșit. Atunci dece? Cu siguranță că nici el n'ar fi știut să spună altceva decât aceea ce vom vedea îndată c'a zis. Întrebarea lui însă n'a putut să fie a omului pașnic și sigur de socotelile lui, ci a omului care bănuiește imediata producere a unui fapt nou și în strânsă legătură cu însăși existența lui. Parcă-l văd smucindu-se într'o uriașă încordare, cu fața brăzdată de semnele tumultului sufletesc și ochii stinși sbătându-se furtunos sub pleoapele încă plecate.

Vorbia prin el o putere tainică, la a cărei atingere încet încet se topia lanțul slugărniciei lui de cerșetor disprețuit. „Ce e aceasta?“, întrebese el, la care cineva îi răspundă: „Trece Iisus din Nazaret“. O! La auzul acestor cuvinte s'a întâmplat ca și cum se rupseseră zăgazurile

unui râu necunoscut și apele lui, în revărsare înviorătoare, săturau uscăciunea sărmanei lui vieții! „Trece Iisus din Nazaret!“, e cuvântul ce-i aprinde sufletul și naște în sângele lui, subțiat de suferința zilelor în care nu mâncase nimic și de chinul nopților în care nu-și putuse găsi pace sufletului și loc de așezare vlăguitului trup, — naște în sângele lui puteri de viteză, gata să-și pretindă drepturile furate și îndreptățit că trebuie să le câștige. „Trece Iisus din Nazaret!“ e cuvântul care-i spune răspicat: acum ori niciodată e clipa când poți să termini cu cerșetoria la care te-a supus păcatul, e timpul când poți deveni alt om, stăpân, nu slugă. De aceea a început să *strige* — strigătul e semnul hotărârii neclintite —: „Iisuse, Fiule al lui David, fie-ți milă de mine!“, iară certat fiind să tacă, el mai vârtos strigă: „Fiule al lui David, fie-ți milă de mine!“ Până acum nu ceruse trecătorilor decât bani. Acum doria milă, îndurare — acea milă care să-l sature sufletul, cu mult mai flămând decât trupul. Până acum cerșise numai dela oameni, căci așa vrea satana: cerșește ajutor la oameni, nu la Dumnezeu. Se săturase cerșind ajutorul oamenilor: dacă primise dela ei bucata de pâine, ce folos? Căci mila lor n'o simțise niciodată. Acum cerșește ajutorul lui Dumnezeu. Orbul știa precis că cerșește lui Dumnezeu și nu oamenilor. Aceasta însemnează cuvântul: lui „Iisuse, fiule al lui David“. Mărturisește credința că Iisus din Nazaret nu e un om oarecare, ci e Omul-Hristos, de care Dumnezeu a legat împlinirea tuturor făgăduințelor de mântuire. Mulțimea din jurul Mântuitorului îl vede cu ochii trupești, orbul îl vede cu ochii sufletești. Fericit acest orb, mai fericit decât toți ceice se arătau foarte mândri că se află în apropierea unui om așa de seamă ca Iisus. Cine-ar putea să se îndoiască o clipă măcar, că o asemenea rugăciune să rămână neascultată și neîmplinită de Iisus! — Dar tu, frate creștin, de ce nu te rogi așa? N'auzi că Iisus trece și azi pe lângă noi, ca și atunci pe lângă orb, și nu-L vedem. Orbul L-a văzut prin simțurile duhului, iar noi nu-L vedem pentru că nu avem aceste simțuri. Deci nu căută să vezi pe Iisus cu ochiul trupesc, că-L vei vede sub aparența celui mai umilit dintre oameni. Și-apoi nu ți-ar ajuta la nimic (ochiul trupesc, căci slava lui Iisus strălucește mai puternic ca lumina soarelui în cumpăna zilei.

Eu L-am văzut de atâtea ori pe Iisus trecând printre noi: sub forma unui om care-și poartă crucea cu răbdare și credință, care nu murmură,

nu cere ajutorul omenesc, ci se pleacă în fața altarului sfânt al bisericii, mulțumește lui Dumnezeu și-L roagă să nu-și ia ochii deasupra lui. Tu nu l-ai văzut, pentru că de sigur nu te interesează. Ce poate să adauge la bucuria pe care o caută inima ta, tristețea unui om zdrobit sufletește, cum ți-se pare ție!

Iisus trece pe lângă noi sub forma unui slujitor al altarului Lui, a unui creștin care-ți spune: „la această carte creștină și citește-o, căci îți este spre mântuire;“ Iisus trece pe lângă noi în sunetele prelungi ale clopotului ce cheamă la rugăciune; trece învăluit în haina unui gând ce-ți răsare în inimă — gând ce-ți spune că deasupra socotelilor omenești sunt judecățile și înțelepciunea lui Dumnezeu. Deci îl porți în tine însuși. Doamne, ajută-ne să Te vedem când treci pe lângă noi, căci și noi avem nevoie de mila Ta pe care cu prisos ai împărțit-o orbului de pe calea Ierihonului.

2. Iisus vorbește și noi nu-L auzim.

Credința orbului e dublată de o stăruință fără seamăn. Nicio piedică nu-l descurajează. Impotrivirile celor din jurul Mântuitorului, cari socotiau că-l aduc un serviciu oprind pe orb să se apropie de El și să-l vorbească, sunt zadarnice. Deaceia Iisus stă pe loc și poruncește să-l aducă în fața Lui. Cât de mult place Domnului stăruința omului de a se apropia de El! El însuși deschide cale celui ce, în luptă grea, e primejduit să plară. Și când Domnul poruncește să fii adus la El, cine mai are curajul să stea împotriva!

Iată pe orbul-cerșetor în fața Mântuitorului. O! cât se va fi bucurat și ce mângâere va fi simțit inima lui! În fața Mântuitorului! Dar noi pentru ce ne zbatem? Și ce însemnează numele de creștin, decât semnul aduător aminte că nu putem găsi pace sufletelor noastre decât ajunși în fața Mântuitorului!

Doamne, ajută-ne să ajungem în fața Ta și să cădem la picioarele Tale! „Ce vrei să-ți fac?“, cu aceste cuvinte îl întâmpină Mântuitorul. Nu e întrebarea neștiinței, care stă uluită în fața frământărilor sufletești ale omului. Ci cuvântul iubirii dumnezeiești, care caută să-și facă loc în inima omenească pentru a aduce tămăduire, a înviora și a lumina. „Ce vrei să-ți fac?, adică, o! de-ai ști de ce ai nevoie, cât de repede te-aș ajuta; de-ai ști să ceri dela Mine, cu câtă dărniciie și bucurie ți-aș da! Căci, iubii ascultători, se întâmplă atât de des că noi nu știm ce vrem; nu știm ce ne trebuie și deci nu știm ce să cerem. Ia aminte deci, că ajuns în fața Mântuitorului vei

fi întrebat cu aceleași cuvinte: „Ce vrei să-ți fac?”. Și dacă nu vei ști să dai răspunsul bun, răspunsul pe care-l așteaptă Domnul? Cum vei căpăta darul Lui? Căci nu poate încredința binecuvântările Lui decât acelora cari le prețuiesc și știu să le întrebuințeze.

La întrebarea Mântuitorului, orbul răspunde: „Doamne, să-mi capăt vederile“. Cererea lui e pornită din credință și așteaptă împlinirea ei pentru a o pune în serviciul credinței, pentru a se folosi de lumina ochilor trupești ca să-și adâncească și mai mult credința. Căci, atunci Iisus i-a zis: „Deschide ochii. Credința ta te-a mântuit“. Mulți creștini se roagă lui Dumnezeu ca să capete ceva pentru ei înșiși, pentru nevoile lor trupești și pământești. Această rugăciune rar este ascultată și împlinită de Dumnezeu. Dar când te rogi ca Dumnezeu să-ți dea ceva, nu pentru a-l face un mijloc de înmulțirea plăcerilor tale pământești, ci pentru a-l face un mijloc de cunoaștere mai adânc a vieții veșnice, atunci niciodată Dumnezeu nu întârzie să-ți vorbească: „Credința ta te-a mântuit“. „In același clipă deschise ochii și mergea după Iisus, mărind pe Dumnezeu“. Iată

dece ceruse orbul vederea ochilor. Ca să meargă după Iisus și să mărească pe Dumnezeu.

Iisus și azi vorbește: prin cuvântul evangheliei Lui, prin învățăturile sfințitoare ale bisericii întemeiată de El, prin ispitele ce lasă să vină asupra noastră, prin suferințele ca și prin mângâierile ce ne trimite, prin glasul conștiinței muștrătoare ce grăește deseori atât de clar și în sfârșit prin iubirea ce încălzește inimile noastre în clipe de rugăciune și biruință asupra noastră înșine. Zici că n'ai auzit niciodată pe Iisus vorbindu-ți? E ușor de crezut, dacă n'ai deschis niciodată Cartea sfântă, dacă n'ai călcat nicicând pragul bisericii, sau când ai intrat în biserică ai fost împins de alte nevoi decât de nevoia rugăciunii calde, dacă te socotești foarte bun ba poate chiar fără păcat, dacă nu ți-ai deschis niciodată inima pentru a picura în ea roua iubirii lui Iisus.

Dechide ochii sufletului și-L vei vedea și cu ochii trupești; încrede-te în El și-L vei auzi vorbindu-ți; pentru care neîncetat să ne rugăm.

Preot MANEA POPESCU

PLAN DE PREDICA SAU DE LECȚIUNE PRACTICĂ

Parabola comoarei ascunsă în țarină.

I. *Pregătirea*: 1. Lucrurile mici și îndelnicirile mărunte cer osteneți și jertfe mari.

2. Nicio muncă nu e mai grea și mai migăloasă decât lucrarea țarinei și nicio altă muncă nu ne apropie mai mult de Dumnezeu.

3. Comorile nesfârșite ale veniturilor cinstitute isvorite din această muncă este icoana cea mai fidelă a comorilor duhovnicești tănuite în slovele Sfințelor Scripturi.

II. *Anunțarea*: Pilda comoarei ascunsă în țarină.

III. *Tratarea*: 1. Se citește pilda: Mateiu XIII, 44.

2. Comoara este o avuție în monede metalice îngropată în sânul pământului pentru următoarele motive:

a) de frica vrăjmașilor năvălitori;
b) de frica furilor;
c) pe vremuri era singurul mijloc de păstrarea averilor;

d) numai astfel părinții își tănuiau avuțiile față de copii spre a-i crește și a-i pregăti temeinic pentru viață.

3. Ingroparea ca și desgroparea comorilor necesitau:

a) muncă grea și încordată;
b) Prudență și tăcere;
c) Iubire de pământ;
d) Jertfe mari.

4. Mântuitorul aseamănă Impărăția Cerurilor cu comoara ascunsă în țarină pentru următoarele motive:

a) Cu trudă și cu silințe încordate se câștigă Impărăția Cerurilor: «Iară din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Impărăția Cerurilor se silește și cei ce se silesc o apucă pe ea» Mateiu XI, 12;

b) Cu prudență se poate întemeia și întinde Impărăția Cerurilor: «Fiți înțelepți ca șerpii și nevinovați ca porumbii». Mateiu X, 16;

c) Impărăția Cerurilor se capătă prin iubire și jertfe mari, culminând în jertfa de pe Golgota: «Sângele lui Iisus ne curățește de tot păcatul» Ioan I, 7.

«Ca să nimicească păcatul prin jertfa sa». Evrei IX, 26.

IV *Asocierea*: a) Fiul pierdut se întoarce la Dumnezeu prin însăși conștiința lui;

b) Oaia pierdută este adusă la staul prin azul păstorului;

c) Drahma pierdută este găsită grație vederii celui ce a pierdut-o;

d) Zacheu își află mântuirea prin intrarea lui Iisus în căminul lui familiar;

e) Pilda comorilor ascunse în țarină nu se ocupă de cei alunecați dela dreapta credință și nici de diferitele chipuri prin care ei se pot întoarce la calea cea dreaptă, ci de marșul hotărâtor al celor drepti pentru câștigarea Împărăției Cerești.

V. a) Desfă-te de avuțiile pământești, dacă vrei să dobândești împărăția cerurilor cu câștigurile ei veșnice.

«Ci vă adunați comori în Ceruri unde nici rugina, nici moliile nu le strică și unde furii nu le sapă, nici nu le fură». Mateiu VI, 20;

b) Nu-ți strânge ție averi, ci îmbogățește-te în Dumnezeu: «Așa este cel ce-și strânge sie-și comoara, iar nu în Dumnezeu se îmbogățește». Luca XII, 21.

c) Dumnezeu este comoara noastră:

1. El este lumina (I Ioan I, 5).

2. El este sfințenia (Isaia VI, 3).

3. El este dreptatea (Dan. IX, 14).

4. El este milă Iac. V, 11; Ps. 103, 8).

5. El este iubire I Ioan IV, 8).

6. El este credincioșie I (Tesaloniceni V, 24).

7. El este răbdare (II Petru III, 9).

d) «Să nu privim la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd; căci cele ce se văd sunt trecătoare, iar cele ce nu se văd sunt veșnice». II Corinteni IV, 18.

e) Și avem comoara aceasta în vase de lut, ca înălțimea puterii să fie a lui Dumnezeu, iar nu din noi». II Corinteni IV, 7.

Pr. Dr. MARIN C. IONESCU
Biserica Culbu cu Barză

DE CE ȘI CUM VOM ÎNVIA ?

Vom învia, Dumnezeu nu a încetat să afirme acest lucru și toate veacurile l'au crezut. Dumnezeu a făcut ceva mai mult decât învățătura acestui adevăr: El l-a înfăptuit adeseori înviind mulți morți, fie singur, fie prin oficiul sfinților săi. Dar pentru ce și cum vom învia ?

I.

Mai întâi vom învia, fiindcă Dumnezeu este înțelept. Creind pe om, Dumnezeu i-a dat un corp și un suflet rațional, destinate să nu alcătuiască decât una și aceeași existență, trăind una și aceeași viață. Corpul nostru nu este un simplu han în care locuiește sufletul nostru în timpul pelerinajului său pământesc. Cu atât mai mult, nu este un simplu instrument de care se servește aci jos și pe care îl va asvârli atunci când nu va mai avea trebuința de el. Nu. Corpul nostru este o parte esențială din noi înșine. Este lucru natural ca sufletul nostru să fie unit cu el și această unire este așa de strânsă încât nu poate fi sfărâmată prin moarte, fără ca întreaga noastră ființă să nu se înfioreze de spaimă. Fără îndoială, omul neascultând pe Dumnezeu a meritat să-și vadă corpul întorcându-se în țărână, așa după cum îl amenințase Creatorul. Nu este mai puțin adevărat, că Dumnezeu creiașe sufletul omului pentru a fi unit cu un corp, și că este contra firei acesui suflet de a fi separat de to-

varășul său. Ori, ceea ce este contra firei nu poate dura la infinit fiindcă Dumnezeu este autorul firei și El nu poate voi ca intențiunile Sale să fie contrazise de-apururea. Dumnezeu creind sufletul pentru a exista în veci, se pare, că nemurirea sufletului obligă la învierea corpului cu care a fost unit pentru ca să fie pe deplin restabilită integritatea ființei omenești. Așa dar corpurile noastre vor învia, fiindcă Dumnezeu este înțelept și nu poate să se resemneze în a fi autorul unor creaturi ciuntite pentru totdeauna.

În al doilea rând vom învia, fiindcă Dumnezeu este bun. Dumnezeu ne-a creiat pentru a ne face fericiți. Ori, noi nu putem fi fericiți dacă corpul nostru, care reprezintă jumătate din noi înșine, nu ia parte la această fericire. De sigur, sufletul nostru va fi fericit în cer numai dacă meritele sale îi vor deschide porțile la ieșirea din această lume. Sufletul va vedea aci pe Dumnezeu față către față și din această cauză va fi strălucit în glorie. Intrucât însă va fi singur și separat de corpul său, nu-i va lipsi oare ceva din fericire? Fericirea sa oare va putea fi completă atâta timp cât corpul — pentru care a fost făcut, iar corpul la rândul-l făcut pentru suflet — va fi lipsit de această fericire și va locui fără cinste și bucurie, așezat în fundul mormântului? De sigur, că nu. Se pare deci, că fericirea noastră deplină în rai pretinde învierea corpului

nostru și fără ea bunătatea lui Dumnezeu, care dorește această fericire, nu și-ar atinge scopul.

În sfârșit vom învia, *fiindcă Dumnezeu este drept*. Pe pământ corpul nostru va fi fost părtaș cu sufletul în toate acțiunile noastre — bune sau rele. Ochii noștri sunt aceia cari se ridică rugători spre Dumnezeu; buzele noastre — cari cântă laudele Sale; urechile noastre — cari ascultă cuvântul Său. Măinile noastre sunt acelea cari fac milostenie; corpul nostru întreg — care postește, face penitență, se ostenește în îndeplinirea datorțiilor către stat, impuse de Dumnezeu. În corpurile lor au fost munciți martirii. În trupurile lor au fost schingiuiți mărturisitorii de credință. Prin virtute în corpurile lor s'au abținut fecioarele dela plăceri oprite și au rămas neprihănite. Ar fi oare drept ca acest corp, așa de merituos, să putrezească deapurarea în timp ce sufletul să fie în cer?

Cei răi săvârșesc răul deopotrivă și cu corpul lor. Buzele lor sunt acelea care cari blestemă, mint sau varsă injurii la adresa aproapelui. Ochii lor sunt aceia cari privesc spectacolele necinstite. Măinile lor săvârșesc furtul, nedreptatea sau asasinatul. Picioarele lor sunt acelea cari cutreeră pe cărările crimei. Ar fi oare drept ca membrele corpului omenesc să se repauzeze liniștite în fundul mormântului în timp ce sufletul, cu care au fost complice, să arză în iad? Nu!

Dumnezeu care este drept va învia și corpul omului virtuos ca și pe acela al necredinciosului. De altfel, Mântuitorul Nostru ne arată limpede acest lucru când ne sfătuiește, să scoatem ochiul, să ținem mâna care ne scandalizează fiindcă este mai de folos, să meargă omul în cer cu un singur ochiu, sau cu o singură mână, decât să meargă în iad cu ambii ochi și cu ambele mâini.

II.

«Dar, îmi veți spune D-voastră, unde va merge Dumnezeu, să caute elementele cari alcătuiesc trupul nostru? După moarte — se preface în țărână și se împrăștie. Atomii cari îl alcătuiau, se împart și se răspândesc în toate părțile; aerul și pământul își însușesc aceste elemente. Ba uneori cadavrul este ars sau sfâșiat și trece în alte ființe. Cum va putea deci Dumnezeu reconstitui corpuri cari vor fi fost formate în mod succesiv din aceleași elemente?».

Este un mister aci, care însă nu mă împiedică să spun din adâncul inimei: „Credo — carnis resurrectionem” — cred în învierea trupului, fiindcă în același timp când Dumnezeu este înțelept, bun și drept și atotputernic.

Dumnezeu care a creat corpul din nimic,

simți-va oare greutate pentru a-l învia? Un singur cuvânt l-a fost destul pentru a crea, un singur cuvânt va ajunge deasemenea pentru a reconstitui totul. Chiar însăși știința învață, că nu pierd nimic din creațiune, — că niciun atom nu este distrus. Dumnezeu care este atotputernic, Dumnezeu, cel mai abil dintre naturaliști, va ști să regăsească elementele corpului nostru și să le redea viață.

De altfel, credința și biserica învață, că trupurile înviate vor fi din punct de vedere al substanțialității și identității aceleași ca în viața prezentă. Dar în ce constă identitatea corpurilor? Nu s'ar putea spune — în moleculele din cari sunt alcătuite deoarece aceste molecule se reînnoesc neîncetat: în fiecare moment respirația, sudoarea, fenomenele digestiei desprind ceva din corpul nostru, pierdere pe care alimentele o înlocuiesc în așa fel că — spune știința — corpul nostru se reînnoiește pe deplin la fiecare șapte ani. După cei mai iscusiți filosofi și după cei mai savanți fiziologi, identitatea corpurilor nu însemnează identitatea moleculelor, ci, spune Flourens, „forța este aceea care viețuiește în mijlocul materiei și o guvernează¹⁾”. Pentruca noi să înviem, va fi suficient ca această forță, stinsă prin moarte, să-și rela activitatea ei și să asimileze, așa cum făcea odinioară, — elemente materiale pe care le va marca cu pecetea sa. Încă odată dar, să nu ne neliniștim, pentru Dumnezeu. Duhul Sfânt ne spune, — că El veghează cu o grijă nebanuită asupra aceea ce rămâne din corpul nostru: „Domnul păzește toate oasele lor (Psalm XXXIV, 20)” — că chiar de când suntem în viață, El cunoaște numărul perilor capului nostru și că nici un fir de păr nu cade fără îngăduința Sa: Să avem deci încredere în atotputernicia lui Dumnezeu.

III.

În ce stare vom învia?

Vom învia scutiți de defectele și infirmitățile de cari corpul nostru va fi fost năpăstuit în această viață. Așa, orbii din naștere sau acei cari vor fi orbit din întâmplare, șchiopii, ologii, surzii, mușii, infirmii de tot felul vor învia cu un corp întreg și perfect. Celor aleși nu le va lipsi niciun membru, niciun organ, fiindcă dacă trupul lor ar trebui să fie mutilat și micșorat, în cer, aceasta ar fi pentru ei o cauză de tristețe și fericirea nu le-ar fi deplină. Cu atât mai vârtos și celor osândiți nu va lipsi niciun membru deoarece cu cât vor avea mai multe

1. De la vie et de l'Intelligence, p. 16.

membre și organe cu atât vor fi mai numeroase chinurile lor. Primii își vor regăsi membrele de cari s'au servit la înfăptuirea binelui, pentruca ele să servească la recompensa lor; ceilalți cari le vor fi întrebuițat la săvârșirea răului, le vor regăsi deasemenea, însă pentru a le servi la pedeapsa lor.

Fer. Augustin declară, că noi vom învia în puterea vârstei, așa cum am fost în cel mai frumoși ani ai vieții noastre dacă vom fi murit bătrâni; — așa ca și cum am fi ajuns la vârsta bărbătească — dacă murim copii.

Dar bunătatea lui Dumnezeu rezervă corpurilor noastre încă alte multe privilegii. „Noi așteptăm cu o încredere neclintită pe Mântuitorul Nostru Iisus Hristos, spune Sf. Ap. Pavel; El va transforma corpul nostru fără preț și desgustător și-l va face asemenea cu corpul său glorios“. (Filip. III, 20-21). „Semănat întru stricăciune, spune încă marele apostol, corpul nostru va învia nestricăcios; semănat în ocară, va învia în glorie; semănat slab, va învia puternic; semănat animal, el va învia spiritual“: (I Cor., XV, 43) În aceste cuvinte Sf. Ap. Pavel ne învață, că întocmai ca Domnul Nostru Iisus Hristos, Invingătorul morții, corpurile noastre, odată înviate, vor fi înzestrate cu patru însușiri nespuse de glorioase: impasibilitate, claritate, agilitate și subtilitate.

Ele vor fi nestricăcioase, adică de atunci înainte vor fi scutite de moarte și de orice suferință; nu vor mai suferi nici căldura, nici frigul; nu vor mai cunoaște nici foamea, nici setea, nici oboseala și nici-o infirmitate. Vor fi impasibile, dar din această cauză nu vor fi nesimțitoare; din contră — dotate cu o nouă capacitate de a se bucura, simțirile aleșilor vor fi cufundate într'un ocean de desfătări pe cât de curate, tot pe atât de profunde. Cât despre corpurile celor condamnați, vor fi și ele nestricăcioase. Nu vor fi și ele nesimțitoare. Vor îndura toate chinurile infernului, fără a putea muri.

Corpurile sfinților vor fi înzestrate cu claritate, adică vor fi îmbrăcate în glorie și strălucire așa cum a fost corpul Domnului Nostru Iisus Hristos pe muntele Taborului în ziua Schimbării sale la față, cum a fost fruntea lui Moisi când a scoborât după muntele Sinai. Lumina care înconjura fața acestuia era ca un reflex al măreției divine, pe care el o contemplase timp de 40 de zile; sp'endoarea corpurilor celor aleși va fi deasemenea ca un reflex al frumuseței și gloriei lui Dumnezeu, pe care Il vor privi față către față. «Cei drepti vor străluci ca soarele în împărăția

Tatălui lor». Totdeodată, această strălucire nu va fi aceeași pentru toți, ci proporțională cu sfințenia fiecăruia. Sfântul Apostol Pavel zice: «Una este strălucirea soarelui, alta—strălucirea lunii, alta—strălucirea stelelor, și stelele înșiși se deosebesc una de alta în claritate. Tot așa vor fi și la învierea morților».

În al treilea rând, corpurile sfinților vor fi dotate cu agilitate. În timpul acestei vieți noi putem, foarte bine, să mergem și să vizităm—cu gândul pe scumpii noștri absenți; corpului nostru însă rămâne acolo unde îl fixează greutatea proprie. După înviere, corpurile noastre, înzestrate cu o suplețea și agilitate minunată se vor transporta pretutindeni într'o clipire de ochi, în virtutea unui simplu act de voință executată de sufletul nostru.

În sfârșit corpurile sfinților vor fi dotate cu subtilitate, adică vor fi atât de curățite, în cât fără să înceteze de a mai fi corpuri vor putea acum—întocmai ca și spiritele curate—să străbată și să treacă prin corpurile cele mai compacte, după exemplul Mântuitorului Nostru care ieși din mormânt traversând piatra, ce închidea intrarea și pătrunse în sala de cină, fără să fi fost deschisă vre-o ușă.

Iată ce vor fi corpurile celor aleși, după înviere. Izbăviți de toate infirmitățile, strălucitori ca soarele, agili și subtili ca spiritele, ei vor fi într'adevăr—după cuvântul Mântuitorului—asemenea Ingerilor lui Dumnezeu. Cât de diferite vor fi corpurile celor condamnați! Infierate, grele și diforme, vor fi demne de sufletul îngrozitor care le va locui, demne de locul înspăimântător în care vor trebui să locuiască.

* * *

Fie ca acest contrast să ne încurajeze, să suportăm cu sfințenie — pentru iubirea de Dumnezeu—ostenelile și suferințele fizice ale acestei vieți; să ne dea tărie să ne împotrivim plăcerilor vinovate la cari ar putea pofti carnea noastră! Să nu uităm, că ne pregătim aci jos corpul pe care îl vom avea la înviere. Acela care își iubește, își mângâie și își desfătează corpul său acum, îl pierde negreșit pentru eternitate; din contră, acela care își împlânzește corpul său și-l aduce la supunere, întocmai ca și Apostolul Pavel, și-l salvează și îi pregătește o înviere strălucită. Amin.

Tradus de Pr. ST. ILIESCU

C R O N I C A I N T E R N Ă

Cu ocaziunea sfințirii Mănăstirii Sf. Ilie din Toplița, P. C. Protopop Const. Moldovan, consilier referent al Sf. Arhiepiscopii din București, a ținut următoarea cuvântare:

*Inalt Prea Sfințite,
Domnule Ministru,*

Sărbătorim unul dintre cele mai mari momente din istoria Bisericii și a Neamului nostru. De aceea mai osebit decât la orice alt prilej, la această sărbătoare sufletul meu se înfățișează încărcat cu podoaba pietății și a cucerniciei ca în fața Altarului sfințit prin sacrificiile trecutului.

Sfințirea acestui așezământ călugăresc, numit Mănăstirea Sf. Ilie Toplița, înființată de I. P. S. Voastră, primul Patriarh al României, pe teritoriul Eparhiei ardeleni a Vadului cu ctitoria părinților țărani Gheorghe și Domnița, ne reamintește vremurile din veacul al XVII-lea și XVIII-lea, când în Ardeal existau un însemnat număr de asemenea sfinte așezăminte întemeiate de călugări din mănăstirile Principatelor Dunărene.

Viața acestor mănăstiri a fost modestă, dar grea ca și împrejurările prin care s'au dezvoltat. Călugării se ocupau cu lucrarea pământului mănăstirii, ca și iobagul român încovolat pe brazda ce purta urma pașilor lui Traian, și alungat din viața țării lui și se rătrăgea în cuprinsul însăși a firei și trăia alături cu sufletul pământului.

Vrednicia acestor călugări și a țaranului iobag român cu care apăsau pe coarnele plugului, și din mâna cărora se asvârlea sămânța nădejilor, se ridicau mândre lanurile de pâine și în lumina Soarelui, a adierilor de vânt, se legănau holdele nădejdi.

Când întinericul împlării și urgia dușmanilor era mai adâncă decât întinericul cel mai cumplit și când desnădejdea apăsa greu sufletul unui neam întreg, luminau în diferite unghere a Transilvaniei dealungul Carpaților, în țara Hațegului, Banat și Maramureș asemenea așezăminte mănăstirești, cari se ocupau și cu copierea cărților sfinte, pe lângă slujba dumnezească de fiecare zi și învățând pe lângă întărirea poporului în credința strămoșească și cunoașterea buchilor pentru a ști scrie și ceti. Era deci școala din care a eșit o mare parte din cărturarii neamului nostru din trecut.

Mănăstirea din Comana de sus, Bucium, Lisa, Sâmbăta de jos și de sus, Porumbacul și alte de pe lângă Făgăraș, ca și cele din țara Hațegului,

cea a Prislopului, întemeiată de Nicodim din țara Românească și înzestrată de Domnița Zamfira, fica lui Moise Vodă cu averi în sate și vii, apoi Geoagiul de Sus, Remeșul și altele, sunt focarele, cari luminau în acele vremuri cugetele des-nădăjduite și insuflau cu învățătura creștinească și națională inima luptătorilor de a doua zi.

Vrednică de amintire este Mănăstirea Perii Maramureșului, pe care Voevodul Baliță și Drag o închină Patriarhiei din Constantinopol; acesta o face Stavropighie, punând pe Starețul ei Pahomie exarh al său, căruia îi dă — între alte îndatoriri — «să observe pe popor, să-l îndemne, să-l învețe cele de folos și mântuitoare».

Vremea vremuește. Aceste sfinte locașuri, aceste așezăminte simple, însă de o putere sufletească extraordinară, care lega pe Românii ardeleni de frații lor de peste Carpați din porunca Curții Împărătești Romano-Catolice din Viena — pe timpul împărătesei Maria Terezia — pentru a sprijini pe cei ademeniți la unire cu biserica Romei și a pedepsi pe cei ce țineau cu tărie în legea veche Românească, Generalul austriac Bucov, autorizat să facă rânduială, Mănăstirile cele de lemn le arde, iar cele de piatră le dărâmă cu tunuri, așa că azi se păstrează numai amintirea și în prea puține cazuri se văd urme din ruinele lor. Din aceste vremuri triste sunt o vie dovadă versurile sub numirea „Plângerea Mănăstirii Silvașului”.

„Atunci pismașii s'au sculat
Și de toate părțile m'au prădat
Cei de prin prejuri Calvinii
Și cu uniții Români
Unii au luat satele și moșiile
Alții grădinile și vilele
Și din odoară ce au vrut
A luat cine ce-a putut”.

Iată de ce ziceam, că sufletul meu astăzi este încărcat cu podoaba pietății și cucerniciei.

Astăzi reînființarea cel puțin a unora din ctitorii și buna lor îndrumare este o datorie bisericască și națională.

Providența Divină a vrut ca I. P. S. Voastră, după multe veacuri să fiți cel dintâi Mitropolit al Ungro-Vlahiei și Exarh al Plalurilor, Patriarh al României și de drept și de fapt, reînviind nu numai vechile legături duhovnicești ale Patriei-Mame cu România din Ardeal, ci desăvârșind unitatea bisericii ort. rom. de pretutindeni.

În această înaltă demnitate de întâiul Patriarh dați ființă din economiile proprii acestei Sfinte

Mânățiri, zidită pe locul părintesc al I. P. S. Voastre, ca *prim locaș în Ardeal, ca Stavropighie*. Este binevenită, fiindcă trăim o perioadă de sgu-duri morale în cari tendințe subversive și-au făcut curs și o serie întregă de formule contrare bisericii ortodoxe dau năvală asupra Legii strămoșești.

Fie ca după cum I. P. S. Voastră pornit din pragul unei smerite case țărănești din „*Cutul Urseni*” v'ați ridicat până la treptele Tronului, dela învățătorul copiilor mici din Orăște la Părintele Neamului întreg, Mânăstirea aceasta Stavropighie să devie prin înțeleapta conducere a I. P. S. Voastre aici, pe Valea Mureșului, ade-vărata instituțiune purtătoare de cultură.

Letopisetele, Cronica lui Macarie, Cronica lui Eftimie, Psaltirea Scheiană, Codicele Voronețian, Pravila dela Govora, Cazană și alte lucrări ale călugărilor, să fie un îndemn cald celor ce se vor adăposti aici, în liniștea pe care o oferă vieța mânăstirească pentru a toarce mai departe firul întrerupt al muncii și devenind un focar de întărire în credința strămoșească a fiilor ce vor alerga la slujbele sfinte, sădind în ei un real creștinism și după pilda exarhului dela Perii să observe pe *poporul acestor plaiuri, să-i învețe cele de folos și de mântuire*, reinviind din nou nu numai puterea sufletească de odinioară, care lega pe Românii ardeleni de frații din Țaramamă, dar cimentându-i pe toți la unire sufletească, după vorbă poetului; „Eu și-s frate, tu mie-ști frate, în noi doi un suflet bate”.

— *Congresul Misionarilor dela Arad, în zilele de 25-28 Octombrie. Referatul P. C. Protopop C. Moisiu, delegatul Sf. Patriarhii:*

În ziua de 25 Octombrie a. c., după oficierea unui Tedeum, în biserica Catedrală în fața I. P. S. Mitropolit Gurie al Basarabiei, P. S. Episcop Ciorogaru dela Oradea-Mare, P. S. Arhiereu Grigorie Leu, vicarul Sf. Mitropolii a Moldovei, a preoților misionari din toate Eparhiile, delegatului Ministerului Cultelor, a Șefilor Autorităților și a unui imponent număr de credincioși, s'a trecut în sala de festivități a Academiei Teologice, unde la ora 11 a. m., P. S. Episcop Grigorie al Ardealului a rostit o vibrantă alocuție ocazională, arătând primejdia ce amenință credința străbună din partea sectanților și necesitatea organizării apărării bisericești, prin pregătirea unui select corp de preoți misionari.

Au ținut deasemenea entusiaste cuvântări I, P. S. Mitropolit Gurie, P. S. Episcop Ciorogaru,

D-1 Eneni, delegatul Ministerului, Colonel Georgescu președintele „Astrei” ș. a.

La ora 1 p. m., are loc masa comună, după care la ora 5, ședința se continuă cu dezvoltarea temelor: a) *«Opera Misionară unitară a Bisericii Ortodoxe Române»* și b) *Propaganda de muncă a misionarului eparhial*. Conferențiază C. Preot Dărvărescu, inspectorul misionarilor Olteni, provocând interesante și vii discuțiuni la cari au participat C. Preot Dr. Cristescu-Sibiu, D-1 prof. Univ. Dr. Ispir, C. Preot Dr. Scoroleț-Sibiu, P. C. Protopop Cioroianu, Cucernicii Pr. Savin și Imbroane.

În ziua de 26 Octombrie, Congreșiștii au plecat la Sf. Mânăstire Hodoș-Bodrog, unde I. P. S. Mitropolit Gurie, înconjurat de numeroși preoți basarabeni, a oficiat în chip deosebit de impresionant, slujba dumnezeiești Liturgii. După terminarea slujbei, P. C. Arhim. Morușca a ținut o foarte avântată predică asupra *«Misionarismului și însemnătății lui în țara noastră»*, acțuând că pentru deplina izbândă în lucrul misionarului, se cere din partea lui suflet mult, voință hotărâtă, dar mai ales, spirit de jefă.

La ora 3 p. m., congresul, își desfășură lucrările, în interiorul mânăstirii.

Cucer. Pr. Rudiev-Chișinău, dezvoltă teza sa despre: *«Misionarismul în Basarabia»*. Apoi ia cuvântul D-1 Profesor Universitar Ispir, care după ce critică modul cum se discută problema misionarismului, propune înființarea unui for central pe lângă Sf. Sinod, singur în măsură de a da directive în această materie. La această propunere, se rallyază și C. Pr. Scornicov-Hotin, adăogând, că pentru precizarea misiunii e nevoie de o revistă de specialitate.

C. Pr. Scoroleț-Sibiu arată că întrucât chestiunea misionarismului e ceva nou în Biserica noastră, ar trebui să se adopte rezultatele cele mai bune dobândite de alte mari biserici, pornite de mai multă vreme în această luptă.

C. Pr. Spânu-Huși propune pentru combaterea mai eficace a sectarismului, colportajul unei sănătoase literaturi misionare.

C. Pr. V. Chirica-Iași este de părere a se înjgheba centre misionare în regiunile unde sectarismul este mai înrădăcinat.

P. C. Protopop Dr. Cioroianu-Birchiș emite părerea propagandei religioase prin filme de cinematograf. După aceasta Păr. Prof. Dr. Cristescu-Sibiu dezvoltă tema *«Misionarismul societăților religioase pentru tineret»*, la care Păr. Scoroleț vine cu soluții practice.

La ora 6.³⁰, congreșiștii s'au întors cu trenul la Sibiu.

Sâmbătă 27 Octombrie, după oficierea slujbei Utreniei, la Catedrală, la ora 9 a. m., congresiștii s'au adunat în sala mare a Academiei-teologice unde P. S. Grigorie-Episcopul Aradului, după ce face sumarul interesantelor discuții din ședința precedentă, își arată credința, că singurul mijloc de creștinare a neamului nostru este propaganda misionară în rândurile tineretului; dă apoi cuvântul D-lui Prof. Ispir.

Domnia Sa arată că pe lângă Universitatea din București exista o Asociație de Studenți Teologi, care face misionarism în diferite fabrici și școli din Capitală.

P. C. Arhim. Morușca comunică rezultatul experienței P. C. Sale în această chestie și crede că, organizarea de prelegii cu tineretul școlar la mănăstiri, ar da foarte frumoase roade.

După aceste discuțiuni *C. Pr. Savin-Galați* citește o moțiune în numele preoților misionari, prin care aduce omagii P. S. Grigorie, datorită zelului cărui s'a putut ținea acest congres, cum și Sf. Sinod, pe care îl roagă a da înalta binecuvântare pentru organizarea corpului de preoți misionari, recunoscându-i prin lege rolul și atribuțiunile sale. Apoi proclamă pe P. S. Grigorie, ca președinte activ al preoților misionari. Prea Sfinția Sa declară, că primește greaua sarcină de președinte activ și nădăjduiește că datorită sprijinului ce i se va acorda de organele competente, va putea întocmi oastea de apărare a credinței.

Se dă apoi cuvântul *C. Preot Scordigov*, care desvoltă „*Misionarismul printre sectari*“. La această discuție, se angajază *C. Pr. Dr. Cristescu-S.bleu*, *Godescu-Argeș*, *Madan-Ismail* și *Cibileanu-Arad* cari fac interesante comunicări și dau prețioase îndrumări practice, asupra atitudinii și modului de a lucra a misionarilor, în mijlocul rătăciților.

La ora 3 p. m. după Vecernie s'au ținut misiuni pentru popor, în scopul trezirii conștiinței creștine la o vlață religioasă activă.

P. C. Arhim.-Morușca rostește o predică cu îndemnuri pentru întoarcerea către Dumnezeu, iar *Păr. Protopop Cioroianu* îndreaptă o caldă chemare spre sufletele credincioșilor pentru mărturisire, după care, zeci de credincioși își deschid sufletele, în fața duhovnicului.

La ora 7 seara are loc ultima ședință a congresului, tot la Academia Teologică.

După ce se dă citire telegramei I. P. S. Patriarh-Regent D. D. Dr. Miron, pe care întreaga asistență o ascultă în picioare, cântând după terminare cântecul „Mulți ani triască“, P. S.

Episcop Grigorie dă cuvântul P. C. Arhim. Morușca, care solicită presa a da mai mare atenție problemelor bisericești; aduce apoi elogiul Păr. Trifa dela Sibiu, pentru minunata propagandă creștină, pe care o face prin foaia sa „Lumina Satelor“.

C. Pr. Dr. Puiu-Bucovina dă lamuriri asupra Asociației „Ostașii Domnului“, apoi sfârșește, prin a face o scurtă dare de seamă, asupra activității misionare în acea parte a țării.

P. C. Protopop Const. Moisiu-București își exprimă încrederea în rezultatele acestei acțiuni misionare îndemnând în acelaș timp pe cucer. frați a începe această operă de creștinare cu ei înșiși, pentru ca nu cumva „prin vorbe să cheme, iar prin fapte să alunge“ pe credincioși.

C. Preot Godescu-Argeș propune comitetului de organizare, alcătuit din următoarele persoane: Președinte activ P. S. Episcop Grigorie al Aradului, Membri: *Pr. Godescu*, *Dr. Puiu*, *Stelian Iliescu*, *Madan*, *Dărvănescu* și *Savin*, hotărându-se ca viitorul congres, să se țină în toamna anului 1929, la Chișinău.

Duminică 29 Octombrie, oficiază Sf. Liturgie P. S. Episcop Grigorie, cu un sobor de 14 preți misionari. În timpul slujbei, preții din comunele vecine, îmbrăcați în odăjdii, au venit în procesiune, urmați de norod mult, spre a lua parte la Sf. Slujbă. Predica de îndemn la Sf. Împărtașanie, a rostit-o *Cucer, Pr. Stănică-Oltenia*, după care a urmat Cuminecarea credincioșilor.

S'a oficiat după aceasta Te-Deum, pentru semi-centenarul realipirii Dobrogei, rostind cuvântul ocazional *C. Pr. Petre Savin*; iar după săvârșirea Sf. Liturgii, tot clerul slujitor în odăjdii, în frunte cu P. S. Episcop Grigorie au luat parte la slujba prohodului defunctului Prefect al Aradului, *I. Georgescu*.

După amiază, în semn de doliu, nu s'a mai ținut ședință, iar seara s'a reprezentat la „Casa Națională“ din mahalaua Pârneava, piesa *C. Preot Turic „Apostolii satelor“*, în scop de propagandă, pentru chemarea în slujba Domnului a bunilor creștini și întemeierea „Asociației de tineri „Sf. Gheorghe“.

După terminare, *C. Pr. Dărvănescu* îndeamnă pe credincioși a păstra cu tărie credința strămoșească. În acelaș sens, vorbește și *Păr. Protopop. Dr. Cioroianu*, după care, cu sufletele pline de cea mai caldă însuflețire, s'au dus fiecare întru ale sale.

Congresul preoților misionari, marchează o etapă foarte însemnată, în viața bisericii noastre.

De unde până la război, puțini dintre slujitorii Domnului luau contact mai des cu Sf. Scriptură, mulți nici n'o aveau, după război, când îmulțirea sectarilor a devenit o primejdie îngrijorătoare, pentru credința noastră ortodoxă, numărul celor ce știu să mânuiască cu ușurință această dumnezeiască arma de apărare, a devenit legiune. Cu adevărat, „unde s'a îmulțit păcatul, a prisosit harul“.

Se impune acum organizarea acestui corp de misionari după norme legale și mai ales e necesară sistematizarea și unificarea metodelor de acțiune după un plan bine studiat și numai apoi, să se pornească într'un gând și un suflet, marea „ofensivă misionară“ pentru readucerea la staul a oiei celei pierdute, dar mai ales, pentru profilaxia sufletelor drept credincioase, de contagiunea cu rătăcirea.

Congresele misionare, care trebuie socotite adevărate Școli de război, vor înlesni mai ales cunoașterea și manevrarea mijloacelor celor mai practice de lucru rodnic.

* *

— Joi 4 Octombrie Părintele Protopop D. D. Ștefănescu, al circ. Vălenii de Munte, a convocat în conferință protopopească întregul cler, Preoți și cântăreți, pentru a discuta unele chestiuni de ordin moral și material.

Prea Cucernicia Sa repetă chestiunea întâi: *Care ar fi mijloacele cele mai practice pentru strângerea fondurilor casei protopopești, alegerea terenului pentru construcție, sau cumpărarea unui imobil gata pentru acest scop.*

Părintele Protopop face o dare de seamă asupra sumelor strânse până acum, care sumă se ridică la 100.000 lei.

Întreabă apoi, dacă adunarea e de părere să se cumperé un local gata, sau să construim? Dacă s'ar găsi un local bun ar fi bine, că ne-ar scăpa de grijile unei construcții, iar terenurile sunt prea scumpe.

Părintele Victor Popescu-Vărbilău se angajează a ceda un teren pentru construcția localului de protoerie.

Negăsindu-se potrivită nici o ofertă se primește donația Pr. Victor Popescu, un loc la centru de 2000 m².

Pr. Mihail Constantinescu-Măgurele donează și Sfinția Sa 50.000 lei pentru local. Adunarea ia act de ambele donațiuni.

Pr. Ioan Moisescu Măneciu-Ungureni e de părere să construiască, dar numai atunci când vor fi strânse toate sumele necesare constru-

irii spre a nu se împotmoli lucrarea la jumătate. Aduce cazul Căminului preoțesc din Ploești. E bine un local propriu, pentru libertatea discuțiilor și întrunirilor. Propune, ca preoții să se angajeze să strângă sumele necesare.

Cântărețul Anghel Ionescu Olteni. Să se facă plan și deviz.

Cântăreții de comun acord cu Preoții să contribuie la strângerea sumelor.

Pr. Mihăilescu-Slănic cere să solicităm concursul Prefecturii.

Pr. I. V. Stănculescu-Ceraș e de părere ca localul să fie inzestrat cu câteva camere de dormit, să fie demn de trecutul istoric al Vălenilor, unde acum 60 de ani a mai fost o protoerie.

Pr. Alex. Vlăiculescu Podenii-Vechi e de părere, ca pentru a avea suma necesară, Protoeria să facă un împrumut, girat de mai mulți preoți cu bună situație materială, care s'ar putea amortiza în 3—4 ani prin bugetele parohiilor.

Pr. Gh. Dinescu-Vălcănești arată cum învățătorii din județ au construit un cămin de milioane, numai prin cotizații lunare.

În fiecare parohie să se dea câte o serbare în acest scop, prevăzând un aport de peste 100.000 lei.

Adunarea hotărăște să achite carnetele-cărămizi până la 1 Aprilie 1929.

Chestiunea III-a: Atitudinea Preoților și cântăreților față de noua lege de salarizare a clerului ce urmează a se vota odată cu deschiderea Parlamentului, s'a discutat odată cu chestiunea II-a.

Chestiunea IV-a: Pericolul răspândirii sectelor în parohiile acestui protopopiat.

Pr. I. St. Vasilescu-Slon, arată pericolul sectant care subminează la temelie bisericii și a statului. Preotul acolo unde parohiile sunt contaminate, să nu se tocmească pentru servicii, să-și conformeze viața după Hristos. Să se facă evanghelizarea, întâi nouă și la toată casa și apoi credincioșilor.

Să se explice cultul ortodox. Să se răspândească Noul Testament, să se explice Scriptura și să se formeze echipe de tineri, care să combată rătăcirile prin serbări cu piese de teatru și cântece morale-religioase.

Pr. Alex. Vlăiculescu. Spune că microbul sectei se găsește în fiecare parohie, dar nu se desvoltă decât atunci când terenul e pregătit.

Sectele au o latură politică și prind fiindcă a slăbit credința noastră, fiindcă sunt subvenționate din afară. Pentru combaterea lor, polemica nu e bună, căci dintr'o polemică sectanții care chiar când sunt dispuși să asculte un sfat, au idei preconcepote și ies din polemică mai oțeliți. Preo-

tul să aibă succes în combatere să aibă entuziasm pastoral, să fie familiarizat cu Sf. Scriptură, să se înființeze Societăți de temperanță, biblioteci parohiale și să se judece.

Slujba să se facă corect, iar cântărețul să fie pregătit.

Adunarea cere ca în timpul serviciului divin, funcționarii civili să nu lucreze.

Chestiunea V-a: Care ar fi mijloacele cele mai practice pentru asanarea morală religioasă a poporului, reflectată în viața preotului și în felul de comportare față de canoane și disciplina bisericească.

Pr. Avram Ionescu-Târlești. Preotul să-și îndeplinească chemarea cu mare sfințenie. I se cere a fi conștiincios în toate, căci de la el pleacă lumina. Să lucreze cu timp și fără timp.

Învățătorul să urmeze preotul la biserică unde va face cor. Cercurile pastorale sunt bune. Preotul să predice și *dacă-i lipsește cuvântul, să nu-i*

lipsească virtutea, iar munca să nu și-o prețuiască cu greutatea vorbei. Din când în când, Preotul să-și facă proces conștiinței.

După acestea, părintele Protopop spune, că cercurile pastorale au repercursiune morală mai temeinică decât cele învățătorești. Să se facă în fiecare Proistoșie 6—7 cercuri pe an. De când Preoții s'au evidențiat prin mișcarea cercurilor pastorale s'a schimbat cu totul mentalitatea intelectualilor despre cler. Azi nu se mai zice de cler că e parazit, ci că din contră se așteaptă pe primul plan de culturalizare. Incheie aducând mulțumiri donatorilor și preoților, care au îmbrățișat apelul făcut, ridică ședința trimițând omagii înaltului Chiriarh de la sprijinul căruia așteaptă îmbunătățirea situației clerului și bisericii. Adunarea se împrăștie apoi într'o atmosferă de frățietate și solidaritate la orele 5 p. m.

S'au mai discutat și alte chestiuni curente, — salarizarea etc.

MIȘCAREA ÎN CLER

NUMIRI, TRANSFERĂRI, DEMISII, DECESE, PREOȚI. 15 Octombrie 1 Noembrie 1928.

1. Vasile Nicolescu se hirotonește preot pe seama parohiei Românești jud. Prahova circ. I.

2. Pr. Gh. Martin dela parohia Iordăcheanu jud. Prahova circ III se transferă pe data de 1 Octombrie a. c., la parohia Albești-Muru, acelaș protopopiat.

3. Gh. Oprescu se hirotonește preot pe data de 15 Septembrie a. c., pe seama parohiei Trăisteni jud. Prahova circ. II, și se recunoaște în state.

4. Ghinea M. Gheorghe se hirotonește preot pe seama parohiei Necșești jud. Teleorman pe data de 1 Octombrie a. c., și se recunoaște în state pe aceeași dată.

5. Aurel R. Popescu se hirotonește preot pe seama parohiei Dracea jud. Teleorman circ. I, pe data de 1 Octombrie a. c., și se recunoaște în state.

6. Preotul Dumitru Popescu, paroh la Balta Doamnei jud. Prahova circ. III, demisionând pe data de 1 Noembrie a. c., se șterge din state.

7. Manole Frânculescu se hirotonește pe ziua de 21 Octombrie a. c., preot pe seama bis. Sf. Dumitru din parohia Poiana Vârbilău jud. Prahova.

8. Vasile Ștefănescu se hirotonește pe ziua

de 24 Octombrie a. c., preot pe seama parohiei „Adormirea“ din comuna Dragoslavele județul Muscel.

NUMIRI, TRANSFERĂRI, DEMISII, DECESE. CÂNTĂREȚI-PARACLISERI, 15 Octombrie 1 Noembrie 1928.

1. Ioan Duțulescu se numește pe data de 1 Octombrie a. c., cântăreț la parohia Bârzești Muscel circ. II, în locul lui Ioan C. Niculescu, demisionat la aceeași dată.

2. Tudor I. Ciurea cântăreț la parohia Greaca jud. Ilfov circ. II, decedat în ziua de 29 Septembrie a. c., se șterge din state.

3. Mihail R. Iliescu cântăreț la parohia Ciolăneștii-din-Vale jud. Teleorman II se îndepărtează din slujbă pe data de 24 Mai a. c. pentru neprezentare.

4. Gh. Ariniș cântăreț la parohia Dudești din circ. II, a Capitalei, demisionând pe data de 1 Septembrie a. c., se șterge din state.

5. Badea Gh. Moțoi se numește la 1 Oct. a. c., cântăreț la parohia Comoara jud. Vlașca circ. II, în locul lui Marin Crăciunescu, decedat la 3 Martie 1928.

6. Nicolae Preda Olteanu se numește pe data de 1 Octombrie a. c., cântăreț la parohia Mihăilești I, din jud. Vlașca circ. III, în locul lui Al. Novăceanu, transferat la 1 August 1927, la nou înființata parohie Mihăilești II.

PAROHII VACANTE

Se publică concurs pentru ocuparea postului de preot paroh de la parohia Bălăria-Vlașca, devenita vacantă pe ziua de 1 Ianuarie 1929.

Parohia are 300 familii cu 1600 suflete.

Biserica de zid în stare bună.

Casă parohială n'are.

Biserica are 8 $\frac{1}{2}$ ha. pământ arabil.

Beneficii: a) Salariul potrivit gradului de studii. b) Venitul epitruhilului cifrat la lei 6000 anual. c) Folosința în mod gratuit a 8 $\frac{1}{2}$ ha. pământ.

Indatoriri: Cele cerute de Sf. Canoane, legile și regulamentele bisericești.

Cererile însoțite de acte și memorii se înaintează serviciului protopopesc, care la timp le va da curs legal.

Pr. I. B. STĂNESCU

Se publică concurs pentru ocuparea postului de paroh din parohia Popești I jud. Prahova, devenită vacantă prin decesul Pr. Gh. Lungeanu.

Parohia e formată din satele Popești și Negoști, are 2 bisericii, una reparată și alta în curs de reparație.

Are sesie parohială 8 $\frac{1}{2}$ h. a.

Casă parohială nu are.

Are 409 familii.

Cererile însoțite de actele respective se vor înainta Protoieriei în timp de 30 zile dela publicație.

Protopop, CONST. M. PETRE

Se publică din nou concurs pentru ocuparea postului de preot ajutor dela parohia bisericii Icoana-București. Condițiunile aceleași din Apostolul No. 20 dela 15 Octombrie a. c.

Postul de diacon dela Mănăstirea Negru Vodă Catedrala orașului Câmpulung devenind vacant pe ziua de 1 Noembrie se publică spre cunoștința amatorilor.

Candidații vor înainta cererile protoieriei în termen de 30 zile, după care li se vor da cursul legal.

Casă parohială nu există.

Protopop, Pr. N. PROÇA

Se publică din nou concurs pentru ocuparea parohiei Valea Roșie Jud. Ilfov în termen de 30 zile dela apariția acestei publicațiuni.

Condițiunile de admitere sunt publicate în «Apostolul» No. 19 dela 1 Oct. a. c.

Se publică din nou concurs pentru ocuparea parohiei Mățul de Sus, Muscel, în termen de 30 zile dela această publicație.

Condițiunile aceleași din Apostolul No. 29 dela 15 Oct. a. c.

Se publică din nou concurs pentru ocuparea parohiei Sf. Voevozi Urlați, în termen de 30 zile dela apariție.

Condițiunile aceleași din Apostolul No. 20 dela 16 Oct. a. c.

În conformitate cu ord. Sf. Mitropoliei No. 6695 a. c. pentru ocuparea parohiei «Salcia» se publică din nou concurs cu termen de 30 zile dela această publicație în «Apostolul».

În parohie este o singură biserică.

Numărul familiilor este 360.

În afară de salariul dela stat potrivit gradului de studii, parohul beneficiază de un venit de epitrahil de circa 5.000 anual și de sesiunea parohială de 6 ha. 75 arii.

Casă parohială nu este.

Candidații își vor înainta cererile însoțite de acte conform regulamentului, la cancelaria acestui protoșopiat în termenul fixat.

Protopop, VINCENTIU POP

Se publică concurs pentru ocuparea parohiei Balta Doamnei, devenită vacantă pe zius de 1 Nnemcrie prin dimisiunea preotului cătrân D. Popescu.

Parohia are 300 familii și o singură biserică în bună stare.

Are sesie parohială pentru personal.

Preotul primește salariu dela stat conform gradului de studii, iar venitul epitruhilului se cifreează la 8—10.000 lei anual.

Casă parohială nu este.

Cererile însoțite de actele și memoriile necesare se vor înainta Protoieriei I Ploești în termen de 30 zile dela această publicație.

Protopop, CONST. M. PETRE

Noul volum al *Părintelui Damian Stănoiu*

„**Necazurile Părintelui Ghedeon**“

anunțat în nr. trecut al Apostolului, va fi trimis, de către autor, contra ramburs, tuturor preoților din această eparhie.

Cartea are 256 pag. și costă 75 lei, plus transportul.

ASOCIAȚIA PREOTESELOR

organizează pentru ziua de 16 Decemvrie un bazar în folosul văduvelor și orfanelor de preoți și roagă pe D-nele preotese să trimită donația lor cât mai curând pe adresa D-nei Preotese *Negulescu*

Biserica Batiștei, București.